

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVII. De admirandis quibusdam ipsius eventibus, dum ascenderet
ad cœlestem Patriam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

tuò inhabitabis: Ita, mi Domine, dixi ego, ideoque jam statim hñc vellem manere. Nequaquam, respondit Dominus, modò non convenit: verùm servi, sicut fecit Jacob, septem annis pro formosa Rachele, atq; nunc adjuva tuam imbecilem ac debilitatam fororem. Noluìt DEUS dicere (quod mihi tamen fuit clarissimè significatum) me victuram septem annis, sed solum eà est usus comparatione, quòd tempus ac servitium respondere deberet præmio à me expetito, utque nunc anima terret opem corpori, quā indigebat. Gratia reddantur DEO, qui sit benedictus. Amē.

Finem capiti huic impono, adnectendo singularem gratiam ipsi à DEO præstitam, in qua videtur compendium contineri omnium, quæ de illius perfectione dici possunt, quando ipsi DEUS concessit, ut in omnibus rebus se conformaret divino ejusdem beneplacito. Istud evenit in Januario, anno millesimo sexcentesimo vigesimo nono, & refertur ab illa his verbis.

Agebam instantè cum DEO, abrepta à vehementibus affectibus, & ardentibus desiderijs, ut me in omnibus rebus conformarem sanctissimæ ejus voluntati: videbar mihi confecti, & dixi Divinæ Majestati, toto conatu meæ animæ, intimèq; sentièdo, me dicere verum: Mi DEUS, si tota terra, & cælum, etiàmque ipsius gloria foret mea, omnia tibi darem, & ex toto corde meo, modò tu mihi largireris, ut id unum assequer, quò in omnibus implem tuam voluntatem. Hoc animo meo agitabam magno fervore, quando juxta me conspexi sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, quo fui multùm recreata, dixique illi: Sancte Pater, audivistine, quid dixerim? Omnino Anima, bene audivi, respondit Sanctus. Roga igitur DEUM,

ajebam, & ora quàm impensissimè, ut mihi concedat, quod ab eo peto. Sanctus elevavit oculos ad cælum junctis manibus, petivitque id à DEO. Mihi, pro mea illa aviditate, petitio Sancti videbatur minus fervens, & dixi: Sancte Pater, ora Deum quàm instantissimè, quod si non feceris, rogabo hos meos Dominos Angelos, ut ipsi orent. Tum vidi meum DEUM, qui mihi amantissimè & benignissimè dixit: Certè Anima, placuisti mihi, & satisfecisti plurimùm tuâ oblatione, ac precibus. Accepto, quod mihi offers, ac mihi id re ipsà dares, & verè tibi dico, me annuere tuæ petitioni, ut omnia agas conformiter meæ voluntati. Obstupui inmensam magni hujus Domini bonitatem, audiens hæc ab eo dici, & aspiciens Patrem Ludovicum de Ponte, dixi illi: Sancte Pater, animadvertistine magnam Dei bonitatem?

Paulò post mihi dixit Dominus: Anima veni mecum, ascende hæc. Erat tunc quoddam quasi sustentaculum, cujus est usus in scalis loco fulcri, protensum usque ad cælum; nò aderant tamen scalæ, ideoque respondi: Hæc mi Domine, non potero ascendere. Omnino poteris, ajebat Dominus, ascende. Reposui: non video, quæ viâ. Tum quidam Angelus DEI mihi dixit: Angelis suis DEVS mandavit de se: in manibus portabunt te. Et absque mora supposuit meis pedibus volam suæ manus, tulitque me ad cælum, innitentem dicto sustentaculo. Ibi me sibi DEUS tribus vicibus univit (quia subinde aliquantùm quodammodo egrediebar ex ea divina abyssu) donec illic perdita me repentinè meo angulo. Laudetur DEUS in æternum. Amen.

CAPUT XVII.

De admirandis quibusdam ipsius eventibus, dum ascenderet ad cœlestem Patriam.

Vanquam in reliquis omnibus materijs, quas antehac pertractavimus, jam viderimus, hanc purissimam Virginem plerosque

divinos favores, à munificentia magni DEI nostri & Domini obtinuisse, quando ipsa anima (atque interdum etiam corpus, sicut superius diximus) ad cœlestem rapiebatur Patriam.

triam: visum mihi nihilominus est, convenire, ut seorsim per aliquot capita referam quosdam ejusdem admirabiles ascensus, ad beatum illum montem, ubi triumphat Civitas Dei, in quantum in his clarius exprimuntur afflictiones ac dolores, quibus gravabatur, & meritum, quod is inde augebatur (qua est materia praesentis nostrae descriptionis) dum illi has Deus gratias conferret. Residui alij ascensus similes, commodioribus alijs interserentur locis, pro diversitate argumentorum, quae pertractabimus. Quem nunc describo, accidit sub finem Februarii, anno sexcentesimo vigesimo quarto, paucissimis diebus ab obitu sancti Patris Ludovici de Ponte. Id ipsa sic narrat:

A multis diebus patior gravissimos & exorbitantes dolores, in omnibus precipuis miserabilis corporis membris, ortos ex eo mysterio, quod in alia charta fusè descripti, quando Delicium nostrum Christus Dominus, affixus cruci, mihi eo modo, cujus mea imbecillitas & exiguitas erat capax, & qui illi placuit, tormenta communicavit ac dolores suae sacratissimae Passionis. Dum igitur in asperitate hujus crucis versarer, multumque affligerer, vidi Dominum, qui mihi peramanter & benignè dixit: Creatura & Anima mea, si forem capax commiserationis & afflictionis, haberem illam, quia à te video tolerari istam crucem, in qua te constitui: quod quidem facio ad majus tuum bonum, & gloriam meam. Ideò nunc modicum in me quiesce, & conscende gradus illius mysticae scalae, quam ibi videbis, atque ingredi in meam caelestem civitatem. Haec divina verba me ingenti repleverunt solatio. Vidi scalam, & cucurri ad illam quam celerrimè; cepi velociter ascendere, fuitque tanta, nescio quomodo, mea festinatio, ut non observarem, an me comitarentur, necne, mei Domini Angeli. Pervenì cum eodem affectu usque ad summam scalam, & cum vellem ingredi portam caelestis Jerosolymae, occurrit mihi Angelus, unus ex principalioribus, & magnae auctoritatis, qui me detinens, vultu ad maiestatem composito, mihi dixit: siste anima, quò pergis tam festinanter, & cur? quid vis? Audiendo haec verba, quae

Vita Mar. de Escob. Pars II.

mihi magnam gravitate, & imperiosè dixit sanctus Angelus, fui quasi turbata, ac tota meticolosa respondi, prout potui, dicens illi: Domine Angele, ego huc veni iussu Domini Maiestatis, permitte me in nomine ipsius intrare. Tum ille eodem modo, quo antea: Quà ratione tu vis, inquit, ut tibi credam, verum esse, quod dicis: quale signum, aut quod nuntium adfers à Domino, ut te intro mittam, sinamque ingredi in hanc caelestem Patriam, quam nulla creatura in carne mortali vivens potest introire? Fui propterea magis turbata, & confusa, quam initio. Lustravi meas manus, & pectus, an aliquid in hoc, aut in illis adferrem: cumque nihil penitus viderem, perplexa verecundabar. Aspexi me iterum, & vidi, me habere manibus & pectori inscriptum manu Dei, literis autem, mandatum, ut permitterer intrare. Lata idcirco, & plena solatio, dixi illi caelesti Janitori: Domine Angele, aspice meas manus & pectus, ubi gero facultatem mihi datam à Domino Maiestatis, estque ipsius privilegium: permitte me ingredi amore hujus Dei. Tum ille quodammodo admirabundus, considerando quod videbat, sibi in eo complacendo, statim dixit: Bene est Anima, optimas adfers commendatitias, ingredi cum benedictione Dei. Ita me admisit, & ingressa sum subito, quò desiderabam.

Vix intraveram caelestem Jerosolymam, quando me vidi circumdatam ab omnibus illis meis Dominis Angelis, commorantibus in meo cubiculo. Obstupecebam, & eram attonita, contemplando gloriam, & pulchritudinem illius loci. Circumspiciebam quaqua versum, videbamque multos Angelos, & fortunatos spiritus, atque à DEO illuminata cognoscebam, quomodo ipsos Divina Maiestas sui visione redderet beatos. Tunc mei Domini Angeli ad me accedentes mihi dixerunt: Anima, hic tibi manendum non est, oportet te ad alium locum hujus Civitatis Dei progredi, sicut mandavit Dominus. Mei Domini, aiebam, ego locorum istorum non habeo notitiam, nec scio, quàm mihi sit eundum. Veni nobiscum, dixerunt ipsi, duce-

K

duce-

ducemúsque te, quò convenit: sumus enim harum viarum periti, habemúsque illas perspectas. Atque de repente fuit mea anima ducta ab his meis Dominis quadam viâ planâ, quæ tota apparebat abundans gloriâ. Inde me eduxerunt per quosdam gradus ad immensam altitudinem, ubi videbatur habitare, & quasi residere Majestas Dei Domini nostri, & totius Beatissimæ Trinitatis. Ibi fui prostrata coram hoc magno Domino, in quo situ diu permansi. Deinde sum elevata, & cum omni ex parte perlustrarem illas altitudines immensas, ubi omnia erant Deus, & ampliùs Deus, nihil præterea aliud videbam, nec Angelos, neque Animas beatas. Rapta fui in ecstaticum quendam stuporem. Postea defixis oculis intellectus (quem Deus suo lumine replebat) in eo Divino Esse, & in Beatissima Trinitate, vidi, & cognovi illud sacratissimum Mysterium, atque quomodo Sacratissima Persona Patris, intelligendo & cõprehendendo seipsû, producat Conceptum ac Verbum mentis; & hoc Verbum æternum, seu Conceptus sit, voceturque Persona unigeniti ipsius Filij. Vidi, qualiter hæ duæ Personæ, se amando producant Amorem, & hic Amor productus sit, ac vocetur Persona Spiritus Sancti, sintque tres Personæ distinctæ, & unus tantum Deus, una Divina Essentia. Hunc in modum fui bono temporis spatio constituta: & cum Deus alio me, atque sublimiore lumine illustraret, cognovi, quâ ratione ille Triunus Deus, ob suam immensam magnitudinem sit incomprehensibilis, quòdque à nulla creatura possit concipi, & plenè cognosci; ipsemet tamen Deus suâ sapientiâ & magnitudine se comprehendat, habeâtque intra suum Divinum Esse venam suæ gloriæ, ita ut idcirco nullâ indigeat creaturâ. Id significabatur eo modo solitarij secessûs ab omnibus creaturis cœlestibus, in quo degebat illa summa Majestas, prout se mihi tunc repræsentabat. Hæc omnia cognoscebam tam clarè, ut mihi verba non suppetant, quibus ea possint explicari. Inter has divinas illustrationes ita eram abrepta, ut nec de me quidquam scirem, neque me

agnoscerem. Tum me Dominus archangelus cum unione univit.

Quando ad me redivi, apprehenderunt me suis brachijs mei Domini Angeli, atque coopertam splendidissimo velo deduxerunt, quasi non advertentem, per gradus, quibus ascenderam, & postquam me constituerunt in eo primo loco, in quo fueram, quando sum ingressa illam Civitatem Dei, spoliaverunt me velo, quo me contexerant. Lustravi undique, sicut antea, totum illum locum, & cognovi, quomodo omnes illi Angeli & Beati viderent Deum, eoque fruerentur, juxta diversitatem meritum, quæ ipsis divina gratia liberalissimè communicaverat, quin tamen ullus comprehenderet infinitum illud Esse Dei. Deinde, licet manerem in eo raptu, mea anima aspexit se ipsam, viditque se totam accensam, & penetratam à quodam divino igne, instar ferri, quod ex fabri fornice extractum, quamvis naturam retineat ferri, speciem nihilominus & effectus habet ignis. Videns me ita constitutam, pulsa fui spirituale deliquium, quasi deficiens viribus. Tunc me Domini mei Angeli denuò texerunt illo velo mystico, per quod videbatur promicare ignis, & radij lucis, sublatamque rursus ad sua brachia, posuerunt in meo angulo, me propemodum insensiente, auferentes mihi ibidem iterum illud velum. Totum hoc mysterium me tam profundâ affectu admiratione, ut et aliquot diebus durante, perquam difficultè ad me reverti potuerim.

Quinque aut sex diebus post, præstitit Divina Majestas aliam magnam meæ animæ misericordiam, similem ei, quam retuli, etsi diversus fuerit illius modus, habueritque alias nonnullas circumstantias quas, nè me hic magis diffundam, & quàm jam alibi descriptæ fuerunt, prætereant. Ad do solum, me tum ita fuisse submersam in immenso mari Divini Esse, ut multis diebus ad me redire nequiverim.

Uno horum dierum, post sacram Communionem, se mea anima in momento temporis deprehendit, quasi indutam Jesus Christo Domino nostro, fuitque ipsi communicata, quantum exigua mica ferre-

bat capacitas, & debilis natura, virtus Divina, unâ cum doloribus, quos idem Dominus in sacratissimo suo capite, pectore & humeris sustinuit. Sic multis diebus fui constituta. Benedictus sit Deus in æternum: ipse novit meam verecundiam, quâ, ut obtemperem meo Confessario, ista refero. Fiat sanctissima illius voluntas.

Ad finem hujus chartæ fuit adscripta manu Confessarij ipsius, Patris Michaëlis de Orenja, velut explicatio, quam audierat ex ore sanctæ Virginis: licentiam videlicet, quam in manibus & pectore gerunt Animæ justæ, ut ingrediantur in ea æterna habitacula, habeantque conversationem suam in celo, esse opera virtutum, & charitatis, atque affectus amoris, conjunctas ardentibus, placendi quàm perfectissimè magno Deo nostro & Domino, desiderijs.

Atrocissimi fuerunt dolores & cruciatus, quos ista famula Dei hoc tempore toleravit, quia nempe illi porrigebatur bibenda portio, ex Calice Passionis Christi Domini. Ingenti ringebatur invidia diabolus, dum ipsam ita videbat constitutam: major tamen erat animus, quo illa patiebat, & suavissima complacentia, quâ Deus, acceptando ipsius sacrificium, eam quandoque consolabatur. Patebit hoc ex eo, quod eodem tempore, eademque occasione evenit, & sic ab illa, paulo post modò dicta, refertur.

Verfanti mihi in dolorum meorum & tormentorū ardenti fornace, indidit Deus ferventissima intensorum actuum resignationis desideria, utque me totam, & in perpetuum subjicerem sanctissimæ ipsius voluntati. Obfisteat illis diabolus, crudeliter me oppugnando, suggerens mihi, me non posse tam multum præstare. Scisne verò tu, ajebat, an non Deus velit, ut hoc modo diu patiaris? quid si illi placeret, ut in æternum? Id ipse optimè sciet, poteritque efficere, tu autem non poteris sustinere. Et inculcabat mihi multa alia ad idem propositum, quæ me vehementer vexabant & angebant. Resistebam illi & repugnabam, iterando magna cum difficultate & molestia meos actus resignationis. Dum id agerem, fui ducta à meis Dominis Angelis ad cælum, ubi provoluta

Vita Mar. de Escob, Pars II.

in genua coram illius magni Trinius Dei Majestate, circumdata ab ipsidem meis Dominis Angelis, qui me adduxerant, & adstante mihi sacratissimâ Virgine Dominâ nostrâ, præsentem totâ Curia cælesti Angelorum & Sanctorum, elicui ferventissimū actum resignationis in voluntatem Dei, quo ipsi obtuli sanitatem, vitam, corpus, animam, ac voluntatem, & quidquid aliud haberem: specialissimè verò me proptam exhibui quoad meos dolores & afflictiones, eandemque durationem, desiderans toto animo in his omnibus divinum beneplacitum, etiamsi Divina Majestas vellet, ut hi mei cruciatus, in summo suo rigore, durarent in æternum. Omnia ista, quàm optimè sciebam, proposui & suscepi. Post hunc actum mei Domini Angeli me prostraverunt humi in co cælo, texeruntque pretioso panno aureo & nigro. Pulsatæ fuerunt campanæ, quarum sonus, licet agnoscerem easdem quasi in signū funeris pulsari, referebat jucundam & suavissimam musicam. Finito hoc pulsu, fui discooperta, & postquam mihi benignissimus Dominus imperitū est istam benedictionem, reducta sum ad meum angelum. Benedictus sit Deus. Amen.

Deinde trigessimâ Martij ejusdem anni, recensendo specialiter aliud quoddam genus tormentorum, quibus fuit afflicta à demonibus, & gratiam sibi à Deo præstitam, sic ait.

Per sex Quadragesimæ hebdomades, gravissimos sum passa dolores, & extraordinarios dolores, atque martyria tam terribilia, ut, quando nunc illorum reminiscor, existimem, mihi impossibile fore, ut ea rursum salvâ vitâ sustinerem: omnia verò proveniebant à diabolo, quia illi Deus indulserat, ut me non aliter exerce-ret ac Jobum, sicut ipse diabolus minas mihi intentando est falsus. Cūque ego ipsum appellarem, patrem mendaciorum, & irriderem, respondit mihi: Non credis mihi, videbis id autem. Quod revera sum experta, etiāque ij, qui mihi aderant, ad me curandam & consolandam, adverterunt, ideoque vices meas dolebant. Affligabar verò tunc, diseruciabar, sentiebamque ingentem internam angustiam, & tri-

stissimam solitudinem, quoad operationes divinas. Quando enim hæc fiebant, licet superior pars meæ animæ semper sit suo Deo unita; inferior tamen illius portio, natura, & ejus potentia patiebantur derelictiones, tantumque in ipsis remanebant quædam desideria continuæ in Dei voluntatem resignationis, quod equidem duranter his afflictionibus facere conabar. Sic se res habebat, quando ex consuetis mihi signis animadverti, Deum mihi velle extraordinariam aliquam exhibere misericordiam, sicut antehac erat solitus. Et re ipsa me id affligebat (nam quæ ipsius est bonitas, bene mecum agitur, dum amore ipsius patior) conabaturque me abstrahere, ne attenderem prodentibus se indicis consolationis.

Hodiernâ tamen die, quæ est Sabbathi, trigesima hujus, priusquam diesceret, adverti, quod mei Domini Angeli, qui incolunt aulam auream, referarent illius januam, & omnes quatuor confidentes in quodam velut scamno, Angelus autem *Minor* in sella, quæ tantummodo habebat reclinatorium dorsi; illi instrumentis aliis musicis, hic verò tibiâ, inceperint personare, & canere laudes Dei, insumentes aliquam textus partem in eo specialiter laudando, ob victoriam, quam ipso concedente, his diebus retuleram de diabolo. Tum reliqui mei Domini Angeli, commorantes in meo cubiculo, tractando sua instrumenta, cantumque suo concordando cum alijs existentibus in aula, formaverunt suum chorum, sibi que tanquam alternatim utrinque respondentes, continuaverunt diu musicam, quæ supra omnem modum erat suavis, admirabilis, & divina. Eâ absolutâ accessit ad me sanctus meus Angelus Custos, cum suis quinque socijs, & dixerunt mihi: Soror, Dominus tibi vult gratificari, dispone te. Insonuit interea grandis in cælo strepitus, & hi mei Domini subjunxerunt: soror, Divinus Sponsus venit, ad invensendam suam sponsam. Ego fui afflictâ, dixique: Absit, mei Domini: necesse est ut me abstraham, sum namque maxima peccatrix, & miserabilis, indigna tantâ misericordiâ. Optimè mihi est in

meo simeto, ubi me Dominus his diebus collocavit: non est, ut de hac te agatur. Talis erat quoad hoc meus affectus, ut multa hujusmodi verba ingeminarem, neque mihi id finem persuaderi. Nōne verò, soror, responderunt ipsi, debes velle, quod vult Deus, & exequi ejus voluntatem? Permite Deum in te agere, quod illi placuerit. Hoc audito, me resignavi in Dei voluntatem, quamvis retinuerim semper nescio quid repugnantia.

Eo momento vidi in porta cæli terrarium, quod videbatur occupare universum mundum, & intra illud sacratissimam Personam Spiritus Sancti, absque figura, seu specie imaginaria, sed quasi totam quadam Divinâ caligine, circumdatam à millenis Angelis, progredientem ad me. Pervenit ad meum cubiculum, cum summa autoritate & majestate, resonante dulcissimâ musicâ illorum cœlestium Angelorum. Eâ præsentem omnes mei Domini Angeli, sepositis instrumentis, quæ manibus tractabant, se prostraverunt humi, ipsamque adoraverunt: & rursum assurgentes, prosecuti sunt stando priorem musicam. Ego ceppi timere & formidare. Divinus autem ille Dominus arcanissimo & spiritualissimo modo ad me accessit, elevavitque me modicum ex meo loco, dicendo mihi, me quidem esse promptam ad parendum, non tamen sine aliqua repugnantia, atque ita me reliquit. Accessit Eiusdem Majestas secundò, iterumque me paululum elevavit, & statim recessit. Cumque me jam plenè resignatum videret in divinum suum beneplacitum, accessit tertio, & elevavit me, secumque univit ac duxit ad cœlestem Jerosolymam, unicum omnibus sanctis Angelis. Ibi me reperi coram Beatissima Trinitate, & in eo ipso loco, ubi superior pars meæ animæ solet morari. Hic mihi peramanter & benignè dixit Pater æternus: Bene veneris, mea; & Verbum æternum mihi dixit: Bene veneris amica mea; atque Spiritus Sanctus: bene veneris sponsa mea. Cape possessionem beatitudinis, quâ in æternum perfrueris. Nequit humanâ lingua explicari, qualia sint ea bona, quæ ibi videntur, &

quibus sum fructa eo modo, quo possibile est ijs frui in hac vita mortali. Hæc visio & fructio exiguo duravit tempore. Deinde me Divinus Spiritus tertio sibi univit, sicut prius, deduxitque ad meum locum; & postquam huc perveni, impertiendo mihi suam benedictionem dixit: Benedicta sis à Patre & Filio, atque à me tu, & omnia, quæ in te habes, & supra te. Habebam prorsus fortuito supra lectum quasdam corollas precatorias, & Ipsius Majestas illas specialiter benedixit. Rapta sum in ecstasim, & quando ad me redij, mysterium erat finitum. Laudent hunc magnū Dominum universæ creaturæ. Amen.

Qualis hæc sit aula aurea, & qui sancti Angeli, in illa commorantes, fuisse sicut narratum in prima parte. Post hunc, & præcedentem ascensum, ubi insinuat, quid hæc admirabilis Virgo sit passâ à demone, visum mihi est, referre illum, in quo Regina cæli, Dei Genitrix, & Domina nostra ipsi contulit potens contra communem hunc hostem tutamen. Effluxerant duo menses, & amplius, post prædicta, quando id evenit (utpote in Junio ejusdem anni) idèoque dilatis aliis alijs intermedijs visionibus & ascensibus, existima hanc magis facere ad propositum contextus, quo in tantiformibus materijs diversa assumimus argumenta, pro historia tot divinis abundante prodigijs. Describit illam ipsa sequentem in modum.

Maturino quodam tempore vacans consuetæ meæ orationi, vidi ex Divino Sole, qui erat ipsemet Deus, prodeuntes divinos radios, ferientes meam animam, & me per illos ascendentem, donec pervenirem ad eum ipsum locum, in quo moratur pars superior meæ animæ, quæ, uti in multis alijs chartis scripsi, habitat in Deo. Comitabantur me omnes mei Domini Angeli. Postquam illuc perveni, prostravi me coram Sanctissima Trinitate, adorans illum Dominum, meoque modo fruens eo Divino Esse. Sacratissima Persona Spiritus Sancti mihi dixit: bene veneris Anima mea ac dilecta mea, veni & quiesces in cælesti Patria; statimque alloquens meos Dominos Angelos, dixit illis: Angeli mei ducite ipsam per Civitatem, & recreate il-

lam. Mihi adeo bene erat apud pedes Domini, ut noluerim ire, nequid aliud amplius præter id, quo fruebar, videre; & quasi innuebam meis Dominis, qui me volebant ducere, ut me relinquerent. Dominus mandavit denuo, ut me recreationis causâ circumducerent. Ego deliciahar & reluctabar sicut prius, fixè intendo Divinum illud Bonum, quod oculis meis observabatur. Divina verò Majestas, idem tertio præcepit Angelis, dixitque mihi: Nunc tandem Anima, perge cum meis Angelis; jam te intelligo, ego te comitabor, & non derelinquam te. Itaque fui circumducta per totius illius cælestis Jerosolymæ interiorem ambitum, & vidi amenissimos campos plenos majestate Dei, & quadam divinâ distantia spectabiles, quæ erat Divina solitudo, ubi mea anima quiescebat, penitusq; solitaria fruebatur suo Dilecto, ac Divino Domino.

Hic mihi disparuit ille Divinus Sol, cumque fuisset paulatim circumducta per hanc divinam solitudinem, postquam finivi circuitum, & perveni ad locum, ex quo abiveram, conspexi pulcherrimum & admirabilem thronum regium, in quo sedebat gloriosissima Virgo Domina nostra circumdata à magna Angelorum multitudine, qui illam certo adorationis modo honorabant tanquam Dei Genitricem. Erat obstupefenda, & specialissima pulchritudo hujus magnæ Reginæ, plenæ gloriæ & majestatis. Gerebat elegantissimum cingulum ex auro, unionibus & gemmis confectum, symbolum purissimæ suæ conceptionis, immunis à peccato originali; & maximum torquem inestimabilis pretij, qui erat symbolum integerrimæ ipsius virginitatis; pendebat pretiosum ciemelum ad ejusdem pectus, significans multa merita, quæ sibi juxta pedem Crucis accumulaverat, & magnam, quam illi sanctissimus ipsius Filius ibi virtutem sui pretiosi sanguinis, communicaverat. Habebat suas manus plenas annulis aureis, quibus erant insertæ præstantissimæ, & lucidissimæ gemmæ, representantes admiranda opera, quæ fecit degens in hac vita mortali. Adduxerunt me eo Domini mei

Angeli, ubi erat Ipsi9 Majestas, & procubui in genua. Tum hæc magna & amabilissima Domina assurrexit, descendensque per aliquot gradus throni, salutavit me valde affabiliter, pari me amore est amplexata, atque ego strinxi sacros ipsius pedes. Jussit me erigi, elevavi caput, quod vicinissime ad moverā pedibus meæ Dominæ, & mansi provoluta in genua, obstupescens illam divinam ipsius pulchritudinem, quæ est ineffabilis. Dixit mihi Eiusdem Majestas: Soror, nolo te discedere, quin aliquid è meis rebus auferas. Detrahit annulum ex sua manu, posuitque illum in mea, dicendo: Accipe hunc annulum, qui tibi erit tutela ac defensio adversus diabolum, ut tibi non possit nocere, ipsūque à te repellas: præterea per illum efficiaris particeps mearum virtutum. Sicut attrēctanti chirothecas imbutas ambrā, aliquid il-

lius odoris adhæret; sic etiam tibi, dum accipis hunc annulum, adhærebit aliquid è meis virtutibus, usque redolebis. Egi, quantas potui, meæ Celsissimæ Dominæ gratias. Et postquam mihi utraque Majestas, primum Dominus, deinde Sacratissima Mater, dedissent benedictionem, jussu me Dominus reduci ad meum angulam, quod me Domini mei Angeli reduxerunt.

Quodam postea die sum bene experta virtutem annuli, quem mihi Dei Genitrix dignata fuerat donare: nam advenit dæmon, volens mihi suo more nocere, exposui manum, & ille infelix, conspecto eo annulo, non potuit tolerare lucem, quæ emicans ex resplendente, illi inserta gemma, offuscabat ipsius oculos, atque ita adus in rabiem profugit. Benedictus sit magnus hic Deus, & sanctissima ejus Mater, in æternum. Amen.

CAPUT XVIII.

Pergit referre alios similes admirabiles animæ suæ, unā cum corpore, ascensus ad cælum.

IN eodem anno, post præcedentem visionem, priusquam à Deo rursus raperetur in cælum, vidit demones, torquentes quandam animæ ipsius figuram. Suspicata est, sibi eā ratione significari, illos rabiem suam saltem exere in sumenda vindicta de ejus effigie, cum ipsammet aggredi non possent, eò quod protegeretur ab annulo, quem acceperat à Beatissima Virgine; cum in modum, quo hic ministri Justitiæ reum, qui fugā salutare potuit corpus, castigant in statua. Id illa, pariterque ascensum ad cælum, breviter enarrat dicens:

Vidibis diebus in meo cubiculo, è regione mei paupertini lecti, quatuor ferocissimos demones, & inter eorum manus humanam effigiem, mihi similem, quam vexabant ac torquebant, ultrò citròque ipsam versantes. Quamvis autem conarer avertere vultum ab hoc spectaculo, meque ab eo abstrahere, non poteram: abripiebat enim meos oculos, & vehem-

enter me affligebat. Quidam sanctus Angelus ex ijs, qui mihi cohabitant, illi aspexit, statimque celeriter auferens, & illa figura humana instar fumi. Deinde vidi descendentem ex cælo sanctum Angelum maximā præditum potentiā. Postquam advenit, agnovi esse sanctum Michaëlem, qui è mei regione consistens, me salutavit dicendo: Creatura Dei, Omnipotens Deus te adjuvet ac defendat. Audita hujusmodi salutatione fui afflicta, cogitans, ipsum sic loqui, quod dæmon grāde adversus me machinaretur malum. Sanctus tamen Angelus me reddidit locuram, asserens, id non propterea à se dici, quin imò se venire, ut me ducat ad Patriam celestem; & magnā autoritate, non relicto mihi spatio ullius exceptionis, arripuit mea brachia (atque, ut mihi videtur, animam unā cum corpore) & impoluit suis humeris, derepente me sustulit ad cælum, præsentavitque Divinæ Majestati, dicendo: Domine mi, hæc est creatura, quam à tua Majestate sum jussus adducere.